

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Mgr. D. N.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Pytelou, MBA, LL.M.
sídlem Litovelská 1349/2b, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **I. Ing. R. M.**
bytem X
II. Bc. A. M.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2023, č. j. KUOK 31606/2023, ve věci společného povolení,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

1. Žalobkyně je vlastníkem pozemků parc. č. X a parc. č. st. XA, jehož součástí je rodinný dům (všechny pozemky včetně dále uvedených se nacházejí v k. ú. X, obec X). Její pozemky bezprostředně sousedí s pozemky parc. č. XB a parc. č. st. XC, jehož součástí je rodinný dům, a které jsou ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení. Na posledně uvedených pozemcích byla rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 14. 9. 2022, č. j. SMOL/213762/2022/OS/PS/Ga podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, povolena stavba nazvaná *Stavební úpravy, nástavba rodinného domu a retenční nádrž*. Tato stavba spočívá v realizaci nástavby na místě stávající terasy umístěné nad zádveřím o rozměrech 6,15 x 1,9 m a výšce po hřeben střechy 4,7 m. Směrem do zahrady bude namísto dosavadního skladu zahradního nářadí provedena nová konstrukce terasy navazující na prostor kuchyně o rozměrech 5 x 2,65 m. Dále bude v rámci stavby provedena podzemní akumulární jímka. Té se však nyní nejde o spor netýká.
2. Žalobkyně s vydaným rozhodnutím nesouhlasila a brojila proti němu odvoláním, které však žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Jelikož s ním žalobkyně nesouhlasí, podala žalobu, kterou se domáhá jeho zrušení.
3. V žalobě namítala, že dojde k nepřiměřenému zastínění jejího pozemku, zejména od dubna do září, což zasáhne vegetaci na pozemku. Žalovaný postupoval ryze formalisticky, když odkázal na normu ČSN 73 4301, která však obsahuje pouhá doporučení ve věci oslunění venkovních zařízení a pozemků a zohledňuje jen stín ke dni 1. 3. Již jen z tohoto důvodu by měla mít daná norma toliko podpůrný charakter. V souladu se zásadou materiální pravdy upravenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, se měl žalovaný zabývat úplným posouzením vlivů záměru na pozemek žalobkyně. Jelikož tak neučinil, např. prostřednictvím znaleckého zkoumání, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný postupoval formalisticky také při posouzení námítky týkající se odstupových vzdáleností. I když by realizací nástavby nedošlo ke zmenšení vzdálenosti mezi domem stavebníků a domem žalobkyně, měl žalovaný zohlednit, že tyto domy jsou od sebe vzdáleny méně než 7 m, což je vzdálenost, která by měla být dodržena. Nástavba mezi domy navýší objem domu stavebníků, což situaci v místě zhorší, protože nástavba bude moci být užívána jako běžný obytný prostor (obývací pokoj). To vyplývá z toho, že se nejedná o stísněný prostor a odpovídá tomu i stavebně technické řešení nástavby. Absence topení je irelevantní, protože to lze nahradit např. přímotopem. V důsledku realizace nástavby dojde k přiblížení domu stavebníků, což s sebou přinese zvýšení světelných imisí a zvýšením míry obtěžování pohledem. To souvisí právě s tím, jak budou stavebníci nástavbu využívat. Je tedy potřeba zhodnotit, zda touto zásadní změnou nedojde k obtěžování pohledem v takové míře, která by zakládala imateriální imise ve smyslu § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“). Nelze souhlasit s tím, že by míra užívání dosavadní terasy a nové zimní zahrady byla stejná. Zimní zahradu lze totiž užívat celoročně. Také došlo ke změně typu oken, proto bude míra obtěžování pohledem a míra světelných imisí natolik zvýšená, až se stane nepřiměřenou místním poměrům a podstatně omezí obvyklé užívání domu žalobkyně.
5. Žalovaný v návaznosti na hodnocení stavebního úřadu bez rozsáhlejší argumentace dospěl k závěru, že dané schodiště nebude vytvářet hluk nepřiměřený místním poměrům, jak namítala žalobkyně. S tím žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný podle ní neprovedl žádné bližší šetření, které by potvrdilo jeho závěry o hluku vznikajícího při užívání schodiště. Jedná se o venkovní schodiště a hluk při jeho užívání nebude izolován žádnou stavbou či stěnou. Podle žalobkyně je obecně známo, že s kovovým poschodím je spojen intenzivní hluk.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Žalobkyně nesouhlasí ani se závaznými stanovisky vydanými odborem životního prostředí a odborem dopravy a územního rozvoje olomouckého magistrátu, v nichž dotčené orgány dospěly k závěru, že uskutečněním záměru nejsou ohrožena či nepřiměřeně omezena práva účastníků. Realizace záměru bude mít vliv na hodnotu jejich nemovitostí.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí, které soud pro lepší přehlednost zmíní v hodnotící části rozsudku.

B. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. V zásadě veškeré žalobní námitky se týkaly imisí, které budou dle žalobkyně v nepřiměřené míře pronikat na její pozemek v důsledku posuzovaného záměru. Proto je vhodné úvodem nastínit právní úpravu vztahující se k tomuto typu námitek.
9. Podle § 94n odst. 4 stavebního zákona *námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.*
10. Podle § 1013 odst. 1 OZ platí, že *vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat.*
11. Při posuzování střetu dvou vlastnických práv je třeba zajistit, aby ke změnám vyvolaným nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře (rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61). Stavební úřad musí zvážit, zda hrozí, že imise budou na sousední pozemek vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Jako nepřiměřený místním poměrům lze hodnotit záměr, jehož očekávané negativní vlivy na okolí se mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově. Stavbu, která by měla výrazný negativní dopad na okolí, by stavební úřad neměl povolit nebo by pro ni měl stanovit omezující podmínky (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS).
12. Ke vztahu veřejnoprávních limitů a působení nepřímých imisí lze s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, č. j. 46 A 78/2014-104, uvést, že *i když namítaná budoucí imise nepřekročí limity dané veřejnoprávními předpisy (typicky obecnými požadavky na výstavbu), může jít o protiprávní imisi, jsou-li naplněny podmínky § 1013 občanského zákoníku. Rovněž z rozsudku NSS ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016-34, plyne, že míra přiměřená místním poměrům nemusí odpovídat limitům, které pro přípustnost imisí stanovují veřejnoprávní předpisy. Pouze na základě souladu s veřejnoprávními předpisy, technickými normami či podmínkami územního rozhodnutí, regulačního plánu nebo schváleného*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

územního plánu nelze dovozovat, že stavební záměr nepůsobí nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, ani že podstatně neomezuje běžné užívání jiné nemovitosti.

13. Hloubka posouzení občanskoprávní námitky ze strany stavebního úřadu nicméně závisí na tom, jakými důkazy ji účastník, který námitku vznesl, podložil (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, bod 48).

K nepřiměřenému zastínění

14. Žalovaný vycházel z technické normy ČSN 73 4301, která na základě § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, stanoví závazné limity pro proslunění obytných budov. Předmětná norma stanoví také doporučení týkající se oslunění venkovních zařízení a pozemků v okolí obytných budov sloužících k rekreaci jejich obyvatel, a které dle této normy mají mít alespoň polovinu plochy prosluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. 3. Žalovaný provedl orientační posouzení doby zastínění a dospěl k závěru, že v rozhodnou dobu (dne 1. 3. v čase od 7:10 do 16:50) nebude pozemek ani dům žalobkyně navrhovaným záměrem zastíněn. Také ze studie zastínění provedené projektantkou vyplynulo, že záměr nemůže zastínit dům žalobkyně. I kdyby došlo k zastínění pozemků žalobkyně, jednalo by se o zastínění naprosto zanedbatelné, které nemůže ovlivnit doporučenou dobu oslunění pozemku uvedenou v normě ČSN 73 4301. Oslunění v jiné dny je irelevantní (str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Stavební úřad nadto uvedl, že také z podkladů předložených žalobkyní vyplývá, že požadavky uvedené normy budou splněny. Navíc nástavbou nedojde k celkovému zvýšení domu stavebníků, takže stav týkající se oslunění bude nezměněn (str. 7 rozhodnutí stavebního úřadu).
15. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní, že by závěry správních orgánů nebyly podloženy a odůvodněny. Správní orgány označily podklady, z nichž vycházely a náležitě je zhodnotily. Technické normy upravující minimální požadavky na proslunění obytných místností a pozemků jsou relevantní pro posouzení přiměřenosti zastínění, a to i v případech, kdy prováděcí předpisy neupravují limity pro zastínění, resp. neodkazují na technickou normu, a ta má tudíž pouze doporučující charakter (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2023, č. j. 10 As 429/2021-70, bod 21). Aby byla občanskoprávní námitka nadměrného zastínění důvodná, muselo by se buď velmi výrazně snížit oslunění a denní osvětlení stavby či pozemku oproti stávajícímu stavu, nebo by se jeho výsledná hodnota musela blížit nejnižším hodnotám, které ještě připouští příslušná technická norma. Navíc by se to muselo dít v rozporu s poměry vládnoucími doposud v daném místě, např. vilová čtvrť s řídkou zástavbou, kde je většina domů plně osluněná (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, bod 51). Správní orgány po zhodnocení všech podkladů dospěly dle názoru soudu ke správnému závěru, že dům žalobkyně nebude záměrem zastíněn vůbec a její pozemek zcela marginálně. Z rozhodnutí stavebního úřadu dále vyplývá, že dům žalobkyně se nachází v městské zástavbě tvořené dvojdomy, které jsou umístěny v blízkosti hranic pozemků (str. 5 rozhodnutí stavebního úřadu). Zastínění tak zjevně nemůže být ani nepřiměřené místním poměrům, tj. poměrům panujícím v husté městské zástavbě.
16. Správní orgány také srozumitelně vysvětlily, že zastínění se zkoumá pouze ke dni 1. 3. Tento den je vskutku pro posouzení zastínění relevantní dle normy ČSN 73 4301 (srov. též rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 1 As 63/2016-45, bod 13). Správní orgány postupovaly správně, když hodnotily zastínění ke dni 1. 3. a nikoliv v období od dubna do září, jak v řízení namítala žalobkyně. Je notorií, resp. znalostí získanou na základní škole, že slunce

na začátku března je na obzoru mnohem níže a svítí méně než v letních měsících, kdy je slunce na obzoru výše (nejvýše je při letním slunovratu) a svítí také déle. Jelikož je slunce na obzoru výše, vrhají svislé předměty menší stíny. Měření ke dni 1. 3. tak bylo pro žalobkyni výhodnější než měření prováděné při poloze slunce v letních dnech, protože splnit limit stanovený předmětnou normou k prvnímu březnovému dni je *náročnější* než splnění tohoto limitu v letních měsících. Nutno také zdůraznit, že dům stavebníků, na němž je z boční strany realizována nástavba, je situován severně, resp. severozápadně od domu a zahrady žalobkyně. Již z toho vyplývá, že v průběhu takřka celého dne nemůže tento dům vrhat stín na dům a pozemek žalobkyně (nemluvě o tom, že předmětem řízení nebyl dům stavebníků, nýbrž jen nástavba). Tomu odpovídají také v řízení pořízené modely zastínění, z nichž vyplývá, že stín na zahradě žalobkyně bude způsobovat zejména její vlastní dům, nikoliv dům stavebníků.

K odstupovým vzdálenostem a nepřiměřeným pohledovým a světelným imisím

17. K námitce odstupových vzdáleností žalovaný odkázal na projektovou dokumentaci, z níž vyplývá, že vzdálenost mezi domem žalobkyně a domem stavebníků je menší než 7 m, nicméně realizací nástavby (ta je realizována nejbližší k domu žalobkyně) nedojde ke zmenšení vzdálenosti mezi domy. Dále uvedl, že nástavbou se dle § 5 písm. a) stavebního zákona rozumí změna dokončené stavby, kterou se stavba zvyšuje. Ze samotné povahy nástavby je zřejmé, že její umístění na pozemku je předem určeno. Jedná se o závažné územně technické důvody, díky nimž se s ohledem na § 1 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) neuplatní limity vzájemných odstupů staveb vázané na konkrétní délku jako v případě § 25 odst. 2 uvedené vyhlášky (str. 6 napadeného rozhodnutí).
18. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., platí, že *vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.*
19. Odst. 2 dále stanoví, že *je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.*
20. Žalobkyně nebývá proti závěru žalovaného, že se pro nástavbu nepoužijí vzdálenosti upravené v § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (proto se soud touto otázkou nezabýval). Žalobkyně toliko namítá, že dojde ke snížení vzdálenosti, což zapříčiní zhoršení situace mezi uvedenými domy. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že minimální hranice odstupových vzdáleností dle § 25 odst. 2 předmětné vyhlášky, která činí 7 m, není dodržena. Tato okolnost má původ v roce 1958, kdy bylo povoleno vybudování verandy na rodinném domě stavebníků (str. 8 rozhodnutí stavebního úřadu). Z projektové dokumentace vyplývá, že vzdálenost mezi domem žalobkyně a domem stavebníků činí cca 6,8 m. Vzdálenost mezi jednotlivými domy tak není dramaticky snížena. Navíc realizací nástavby se tato vzdálenost

dle projektové dokumentace nesníží (str. 1 průvodní zprávy), což je dle soudu pro posouzení věci rozhodující.

21. Nedojde ani k namítanému zhoršení situace navýšením hmoty. K tomu má podle žalobkyně dojít v důsledku nepřiměřených světelných imisí a nepřiměřených imisí pohledem. Argumentace žalobkyně vychází z předpokladu, že nástavba bude sloužit jako nová obytná místnost. Tento základní kámen, na němž je vystavěna argumentace žalobkyně, je však založen na pouhé spekulaci. Z projektové dokumentace vyplývá, že nástavba bude sloužit jako zimní zahrada a nevytváří novou obytnou místnost (str. 2 průvodní zprávy). Žalobkyně pouze nepodloženě spekuluje o tom, že bude ve skutečnosti sloužit jako obytná místnost. Z takové skutečnosti opravdu nelze při hodnocení věci vycházet.
22. Námitku nepřiměřenosti světelných imisí žalobkyně v řízení odůvodnila tím, že v důsledku realizace nástavby dojde k přiblížení domu stavebníků a že nástavba bude celoročně užívána ve větší míře než dosavadní terasa a že došlo ke zvětšení počtu oken, než bylo původně plánováno. Obdobně odůvodnila také námitku nepřiměřených pohledových imisí.
23. Stavební úřad k těmto námitkám uvedl, že je nesporné, že zimní zahradu, která se bude nacházet v nástavbě, lze užívat celoročně. Totéž ale platí o dosavadní terase. Za pohledovou imise nelze považovat samotnou možnost nahlížení na pozemek případně do okna sousední nemovitosti, zejména je-li situována v souvislé zástavbě. Aby bylo možné obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by se jednat o mimořádnou situaci, při níž by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka dané nemovitosti. Dále stavební úřadu poukázal na to, že oba objekty se nacházejí v městské zástavbě, kde nelze dosáhnout úplného soukromí, co se týče pohledu do oken a na pozemek. Totožnou argumentaci je dle něj nutné vztáhnout také na světelné imise (str. 9 rozhodnutí stavebního úřadu).
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce pohledových imisí uvedl, že možnost obtěžování pohledem z dosavadní terasy je spíše větší než v případě nástavby. Po obvodu terasy se nachází jen zábradlí, které nabízí mnohem větší výhled než okna ve zdech. Jelikož žalobkyně netvrdila, že k nadměrnému obtěžování pohledem docházelo před realizací nástavby, nelze očekávat, že by k němu mělo docházet po její realizaci. Nedojde ke stavební změně umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor nemovitostí žalobkyně. Ke světelnými imisím uvedl, že již na terasu mohli stavebníci umístit osvětlení. Osvětlení nyní budou tlumit zdi nástavby a světlo bude pronikat pouze skrze její okna. Je zcela přirozené, že si stavebníci při snížené viditelnosti v nástavbě rozsvítí, to ale nelze považovat za jakýkoliv exces. Ve zdi domu žalobkyně, která s nástavbou sousedí, se nacházejí okna zádveří a koupelna, nikoliv okna pobytových místností (str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí).
25. V rozsudku ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99, Nejvyšší soud uvedl, že *obtěžování pohledem je možno považovat za imisi jen v mimořádném případě, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení*. Podobně v rozsudku ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, Nejvyšší soud dovodil, že *aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly*

oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přiblížit k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je tedy zřejmé, že aby se jednalo o obtěžování nepřiměřené, musí imise dosáhnout určitého stupně závažnosti narušování soukromí sousedního vlastníka.

26. Žalobkyně však nejen v řízení, ale ani nyní v žalobě netvrdila (natož pak prokázala) žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že po realizaci nástavby může dojít k mimořádnému obtěžování pohledem (např. že pohledovými imisemi bude zasažen mimořádně intimní prostor domu či zahrady, který byl dosud skryt jakýmkoliv pohledovým imisím). Pouhé tvrzení o tom, že terasa může být po realizaci nástavby užívána celoročně, ještě neznačí nepřiměřenost vzniklých imisí. Lze tak pouze odkázat na hodnocení správních orgánů, které věc posoudily správně a přílehavě uvedly, že pozemek a dům žalobkyně se nachází v městské zástavbě, kde nelze dosáhnout úplného soukromí a že okna nástavby nesměřují na obytné místnosti domu žalobkyně.
27. Také v případě světelných imisí nepřinesla žalobkyně v řízení ani v žalobě žádné konkrétní tvrzení, z něhož by bylo možné usoudit, že osvětlení v nástavbě nepřiměřeně zasáhne dům a pozemky žalobkyně. Existence oken nevypovídá nic o nepřiměřenosti světelných imisí. Žalovaný poměrně logicky uvedl, že zdi nástavby budou případné světlo zachytávat a že světlo z nástavby nebude mířit do oken obytných místností domu žalobkyně. Z celého správního spisu nevyplývá nic o tom, že by osvětlení vzniklé v nástavbě mělo být jakýmkoliv způsobem excesivní.

K ostatním námitkám

28. K námitce týkající se hlukových imisí vznikajících v důsledku realizace schodiště s kovovými rošty, které bude součástí nově budované terasy, stavební úřad uvedl, že schodiště je od domu žalobkyně vzdáleno cca 10,5 m, od hranice pozemku žalobkyně cca 7 m. Již s ohledem na to lze usoudit, že případný hluk vzniklý užíváním schodiště nebude nepřiměřený místním poměrům (str. 10 rozhodnutí stavebního úřadu). Žalovaný doplnil, že dle projektové dokumentace mají být stupnice schodiště provedeny z pozinkovaných ocelových roštů vložených mezi bočnice z jeklových profilů. Jejich konkrétní způsob uchycení sice z projektové dokumentace nevyplývá, ale stane se tak nejspíše jejich přivařením nebo pomocí šroubů. V obou případech lze vyloučit vznik zvýšené úrovně hluku, zcela jistě pak takovou míru hluku, která by mohla někoho obtěžovat, natož aby překročila míru přiměřenou poměrům. Způsob provedení schodiště zajišťuje jeho dostatečnou tuhost a v návaznosti na to také to, že při chůzi po něm nebude vznikat hluk. Každý, kdo někdy navštívil rozhlednu s podobným schodištěm, ví, že chůze po takovém schodišti zvýšený hluk nevydává, pokud vydává vůbec nějaký. I s ohledem na vzdálenost domu žalobkyně se tak žalovaný ztotožnil s posouzením stavebního úřadu (str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).
29. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní, že by měly správní orgány ohledně této otázky provést bližší šetření. Žalobkyně svou námitku v průběhu řízení nijak nerozvedla, neodůvodnila a zejména nenavrhla k ní žádný důkaz. Zkrátka jen konstatovala, že chůze po takovém schodišti způsobí nepřiměřený hluk. Stejně jako v případě námitek světelných a pohledových imisí tak žalobkyně rezignovala na svou povinnost označit důkaz k prokázání svých tvrzení (srov. § 52 správního řádu). Za situace, kdy žalobkyně svou námitku vystavěla na ničím nepodložených tvrzeních, žalovaný nepochybil, když při posouzení této námitky vycházel ze skutečností vyplývajících z projektové dokumentace, které zhodnotil svými

zkušenostmi získanými v průběhu rozhodovací činnosti. V tomto směru lze uvést, že stavební úřady jsou příslušné k povolování staveb (srov. § 13 odst. 1 stavebního zákona). Lze tak předpokládat, že disponují odbornými znalostmi, díky nimž jsou schopny posoudit zcela běžné účinky tak jednoduché stavby jako je kovové schodiště (to vyplývá také z § 56 správního řádu, který předpokládá, že úřední osoby disponují odbornými znalostmi). Ani v žalobě nepřinesla žalobkyně žádnou konkrétní argumentaci, která by závěr žalovaného zpochybnila. Způsob posouzení věci žalovaným se jeví jako logický, zvláště s přihlédnutím ke vzdálenosti nemovitostí žalobkyně. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že bylo obecně známou skutečností, že s chůzí po kovovém schodišti je spojen intenzivní zvuk. Toto své tvrzení tedy měla žalobkyně prokázat.

30. Krajský soud dále souhlasí s žalovaným také v tom, že v závazných stanoviscích vydaných odborem životního prostředí a odborem dopravy a územního rozvoje Magistrátu města Olomouce není uveden závěr, dle nějž uskutečněním záměru nejsou ohrožena či nepřiměřeně omezena práva účastníků (str. 8 napadeného rozhodnutí). Námitka žalobkyně tak není pravdivá.
31. Ke zcela obecné námitce týkající se snížení hodnoty nemovitostí žalobkyně, která čítá toliko jednu holou větu, krajský soud uvádí, že mu není zřejmé, v důsledku čeho má k tomuto snížení dojít. Pokud to snad mělo být z důvodu zastínění a nepřiměřených pohledových, hlukových a světelných imisí, pak se jedná o námitku lichou.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
34. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim neuložil žádnou povinnost, při jejímž plnění by jim náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 7. února 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu